

לילות לוחמים

מואשם בכך שהפר את חוקי המדינה. פקודת החוק הפלילי, סעיף 152/ג בפרק "עברות נגד המוסר", קובעת: "כל הנועל ילדה שהיא פחות מבת 17 יואשם בפשע ויהיה צפוי לרבע עשרה שנות מאסר."*

אך לא הצד המשפטי של פרשה זו חשוב. חשוב הרבה יותר הצד החברתי - הרקע בו יכול היה מעשה זה לקרות, תנאי החיים בריכוזי העולים ההורסים את אשיות המשפחה והמאפשרים מעשים כגון אלה.

יותר מכל פרט אחר, אופיינית אולי תשובת הנערה עצמה, הנמצאת עתה בחדר הריונה השמיני. כאשר נשאלה אם אין מיקרה זה מפריע לה; אם אין הוא מסב לה יחס עויין או קריר מצד שכניה לשיכון, השיבה: "מה פיתאום?" - כאילו הדבר שקרה לה היה דבר טבעי ביותר.

בעמודים אלה מתפרסם סיפורו האישי של האב, כפי שתורגם מהנידוסטאנית. הוא חורג מעבר לתחום הכרוניקה המשפטית המציפה מדי יום את העיתונות ומהווה מיסמך פוקהיטיבי לאזרחי ישראל 1961, על ישראל השניה 1961.

הדר קטן, בבית דרקומתי. על שתי מיטות ברזל ישנה משפחה שלמה: אב, אם וששה ילדים. החלון פתוח כדי לנצל כל משב אוויר. זימוזם קל של המאוורר מתערב בקולות הנשימה והנחירות.

רק במיטה אחת יש תנועה. כאן ישנים האב, האם ושתי בנות. האחת היא תינוקת החבוקה בזרועות האם הנמה. השנייה היא בת 15 - והיא המאהבת של אביה.

תמונה מחרידה זו אינה לקוחה מתוך רומאן של אמיל זולא. היא אירעה בישראל, בשיכון הממשלתי בלוד. גיבוריה אף נקראו בשל כך, השבוע, בפני בית-המשפט.

לאזרח המבוסס של צפון תל-אביב ורחביה, קשה לרדת לעומקו של מצב, בו יתכנו יחסים כאלה בתוך משפחה. לא כן במישכנות-הדרחוק. 20 קילומטרים בלבד מפרידים בין כיכר דיונגוף לבין השיכון הממשלתי בלוד; אך המרחק האמיתי הוא כמרחק המפריד בין שני עולמות.

בית-המשפט המחוזי של תל-אביב עוד ידון בפרשה המד- הימה. כי האב לא עבר רק נגד חוקי המשפחה; הוא גם

הדבר השני שלא היה בסדר היה זה שלא היו לנו ילדים. כל פעם שאשתי היתה נכנסת להריון, קרו דברים. אולי עבודה קשה, ואולי שלא היה מקום, ואולי דברים אחרים - איך שלא יהיה, שלוש פעמים היא הפילה, וילדה אחת נולדה מתה.

כל זה היה עושה את החיים שלנו לאט-לאט פחות ופחות טובים. אבל כל זה היה אחר כך. בהתחלה, כשגרנו עוד במחנה-ישראל, לא רצתה האשה שלי לגור שם. אני מפחדת לגור כאן, היתה אומרת לי כל הזמן, "בית השמוש שלנו הוא בור, ואני מפחדת שהילד יפול לתוך הבור ולא יוכלו להוציא אותו".

הלכתי לסוכנות וצחקתי הרבה פעמים שיש לי חמישה ילדים בבית, רק קטנים, וסכנה, עד שבסוף, אחרי הרבה זמן, נתנו לי שיכון ממשלתי בלוד.

גם כאן לא נתנו לי יותר מחדר אחד בשביל כל השבעה, אבל היה לפחות בית-שימוש קטן עם מים בתוך החדר, וגם מטבח קטן וגם באלקון. הבאלקון היה קטן מאוד. אפילו לא יכולים לשים שם מיטה בשביל לישון.

היינו ישנים כולנו בחדר אחד. ארבעה ילדים במיטה אחת, ואני והאשה והילד הקטן במיטה השניה. החדר היה כליכך מלא וקטן, שקנינו מאוחר כדי שלא יהיה לנו חם כל כך בקיץ, כדי שנוכל לישון.

בכל זאת, אפילו שהחדר היה קטן, היה לנו טוב מאוד בו. כי היינו חיים בשלום, ושום דבר לא היה מפריע לנו לעשות אהב.

"סקאנדלים - וקצת מכות"

איך שהתחלנו להיות בשלום, קניתי גם מקרר אספיגה, התחילו ימים קשים. בהתחלה היו אלה כל העניינים עם ההפלות, שעשו אותה כועסת כל הזמן.

אחרי זה קיבלתי מחלה קשה מאוד, חליתי באסתמה. שכבתי אולי שבוע ימים בלי לדעת מה אני אומר ומה אני חושב ומה עושים איתי. גם אחרי שכבר התעוררתי מזה, לא יכולתי ללכת לעבוד. שכבתי אולי שלושה חודשים בלי לעבוד. בבית לא היה יותר כסף והמצב נהיה קשה מאוד. מאותו זמן התחילו הצרות והמלחמות שלי איתה.

אחרי שכבתי חודש ימים וראיתי שאני אשכב, אולי, עוד הרבה זמן, אמרתי לה: "תראי, אני חולה ואין כסף. תקומי את ותלכי לעבוד, שיהיה קצת כסף לאוכל ולבגדים לילדים".

היא התרגזה עלי. "אם רציתי לעבוד, הייתי נשאת בקיבוץ ולא באה אליך!" אמרה. "שם טוב לעבוד ומקבלים אוכל ובגדים - ומה יש לי אצלך? שום דבר! רק צעקות ובכי. אפילו ילדים אין לי!"

ראיתי שאני לא יכול לעשות שום דבר ושקתתי. אבל לפעמים גם היו צעקות וסקאנדלים ואפילו קצת מכות. ככה היה כל הזמן ששכבתי חולה. אחר כך קמתי, אבל עוד לא יכולתי לעבוד. ביקשתי שוב ממנה שתלך לעבוד ותדאג לילדים. היא התרגזה ורצתה לנסוע לאחים שלה, בבאר-שבע. לקחתי אותה באוטובוס לאחים שלה, וחזרתי לתל-אביב. אחרי כמה ימים התחלתי לעבוד.

"היא רצתה גם 500 ל"י"

אשר חזרה מבאר-שבע לא ידעתי מה קרה אצלה. נהייתה אחרת לגמרי. היתה צועקת עלי כל הימים ואומרת לי: "שהיא לא רוצה לעשות שום דבר בשבילי. איך שהיינו רבים קצת, היא היתה צועקת: 'אחי סיפר לי מי היתה האשה הראשונה שלך. היא היתה זקנה. לא היתה לך אף פעם אשה צעירה ואתה שונא אותי בגלל זה'". בהתחלה לא הבנתי למה היא צועקת כל הזמן שלא היתה

הבת

זה התחיל במסג'י

איש אחר מאז שהוא מת. זה היה בערך לפני שש שנים. איך שהיא עלתה ארצה, שלחו אותה לקיבוץ דפנה. היא היתה מספרת לי איך עבדה שם במטבח ובמחסן, ואין שהיה לה שם טוב. "רק עם ילדים לא רוצה לעבוד", היתה אומרת לי, "כי עם הילדים יש הפסקה. אני רוצה לעבוד בלי הפסקה".

בסוף היא החליטה שרוצה להישאר שם. היה שם קוציני אחד שהיה רוףף אחריה כל הזמן. הוא רצה אותה, אבל היא לא רצתה אותו, כי זה לא יפה שהיה בניישראל כמו שהיא ואני, יחד עם קוציני. היא שמחה מאוד שבאתי ורצתה אותי, כי אני הייתי טוב.

בהתחלה היו לנו חיים יופי אנחנו כולנו היינו גרים במחנה-ישראל והיינו אוהבים הרבה אחד את השני ולא היו לנו בכלל צרות ולא סקאנדלים. היא היתה עושה בבית כל מה שצריך. אני הייתי קונה אוכל ובגדים בשבילה ובשביל הילדים. היו רק שני דברים שלא היו כלליך. בסדר. הדבר הראשון היה שהבית היה קטן נורא. היה לנו חדר אחד ולא יותר, ובחדר הזה היינו צריכים לקנות גם היא ואני וגם הילדים שלנו. מפני שלא היה מקום, שלחנו את הבת הגדולה שלה, שתגור אצל הרודים שלה. בבאר-שבע, ואת שני הילדים הגדולים שלי, שלחנו לאמי בקריית-שמרנה.

מה אני יושב כאן, על ספסל ברחוב? למה אני ברמלה ולא בלוד? מפני שהשופט אמר שאסור לי ללכת הביתה. חודש שלם אני מוכרח להיות רחוק מאשתי, רחוק מהבית.

אני יושב כאן כל היום. גם בלילה תמצאו אותי כאן. זה המלון שלי. יש רק מקום אחד לשם אני יכול ללכת: הקולנוע. הכסף לא מספיק לי לאוכל והבת מביאה לי כל יום אוכל מהבית.

חשבתי לחזור למקום העבודה שלי, בבית-חרושת לאריגה. אבל אמרו לי שאני צריך להביא פתק מהמטרה. כי ישבתי שבועיים בבית-הסוהר, ולא יקחו אותי חזרה לעבודה בלי פתק מהמטרה. הלכתי למטרה, הם אמרו - לא. אז אין לי מה לעשות, חוץ מלשבת כאן ולחשוב על מה שעבר עלי, עד לאותו יום שהשופט אמר לי: "אסור לך לחזור הביתה!"

"צריך למצוא אשה"

ליתר ארצה לפני שמונה שנים מבומביי, כשהייתי בן 35. מצבי שם היה לא רע. עוד כשהייתי ילד למדתי לעבוד באריגה, ואני עכשיו בעל מקצוע טוב. אבל חיי המשפחה שלי לא היו בסדר. התחנתי כשהייתי עוד צעיר ונולדו לי חמשה ילדים. אשתי היתה יותר מבוגרת ממני, ואחרי שילדה את הבן החמישי - מתה.

ואו היה לי לא טוב, לבדי, אפילו שהיו לי אחים ומש' פחה. לקחתי את הילדים ועליתי איתם לישראל. שלחו אותנו למעברת קורדאני. זה מקום לא טוב. שיכנו אותנו בצריף קטן. אבל הכי קשה היה, שלא היתה לי עבודה במיקצוע שלי ולא היה לי במה לעבוד. רציתי לעבוד לגור ליד תל-אביב, אפוא שיש הרבה עבודה, אבל לא היה לי לאן. או הייתי מטפל כל היום בילדים, מביא להם אוכל ומנקה את הדברים. אחר כך הייתי רץ כל היום לחפש עבודה או מקום לגור. יום אחד בא אלי חבר, ואמר לי: "לא טוב שאתה ככה. אתה צריך למצוא אשה".

אבל לי לא היתה אשה. או אמר לי החבר: "אני מכיר אשה אחת, גם כן מהודו. היא עכשיו בקיבוץ. יש לה שני ילדים והיא רוצה להתחתן. בוא, תיסע אליה, תראה אותה ותניד מה אתה רוצה".

נסעתי איתו לקיבוץ דפנה, ושם ראיתי פעם ראשונה את האשה שלי. היא תיכף מצאה מאד חן בעיני, רק לא ידעתי אם היא תרצה אותי או לא.

אמא שלי גרה אז בקריית-שמרנה. החבר שלי אמר לאשה: "אם תרצי אותו, תנידי לאמא שלו, והוא תקרא לו".

נסעתי בחזרה לקורדאני, ואחרי כמה ימים סידרו לי מהסוכנות העברה ועברתי יחד עם הילדים שלי למחנה ישראל, אפוא שיכולתי לנסוע לעבוד בתל-אביב. חצי שנה אחרי שגרתי בקיבוץ דפנה, קראה לי אמא שלי לבוא לקריית-שמרנה. שם מצאתי את האשה שלי. שמחתי על זה. עשינו מסיבת-אירוסין, אכלנו פירות ועשינו שמח. אחרי שלושה שבועות היא באה אלי עם הילדים שלה למחנה-ישראל, והתחתנו.

"הקוציני רדף אחרי אשתי"

אשה שלי היתה גם כן מבומביי. היא התחתנה שם וחיתה עם האיש שלה תשע שנים. נולדו לה ממנו שלושה ילדים. האיש שלה מת בהודו, ולא היה לה שום

* סעיף זה הוא החמור ביותר. בניגוד לו, פוסק סעיף 155 באותו פרק עונש של חמש שנים בלבד. לזכור, נערה שהיא למעלה מ-17 ולמטה מ-18, שהיא יוצאת חוצצו או יוצאת חלציה של אשתו.